

Книгата на Даниил — сто и шестнадесет

Разкриване на дните на възмездие: пророческо изследване на предупреждението на Йеремиа и последното поколение

Jeff Pippenger

2024-03-04

В предишната статия разгледахме петдесета глава на Йеремиа и в този откъс — съда над Вавилон, който започва с предстоящия скоро неделен закон в Съединените щати и завършва с Божия гняв. Изпълнителният съд е денят на Господното отмъщение, който бе представен чрез разрушението на Йерусалим през 70 сл. Хр. Разрушението на Йерусалим, извършено от Рим през 70 сл. Хр., бе предобразено от разрушението на Йерусалим, осъществено от Навуходоносор. Заедно те предоставиха две свидетелства за Изпълнителния съд над блудницата Тир, която е също и блудницата от Откровение, глава седемнадесета.

Еремия ни известява, че когато отмъщението на Господа се извърши над съвременния Вавилон, започвайки с предстоящия неделен закон, тогава „В онези дни и в онова време, казва Господ, беззаконието на Израил ще се търси, и няма да го има; и греховете на Юда, и те няма да се намерят; защото ще простя на онези, които запазя.“ В онези дни запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди вече ще е било извършено.

„Какво правите, братя, в великото дело на приготвянето? Онези, които се съединяват със света, приемат светския образец и се приготвят за белега на звяра. А онези, които не се доверяват на себе си, които се смиряват пред Бога и очистват душите си чрез послушание към истината — те приемат небесния образец и се приготвят за Божия печат върху челата си. Когато указът излезе и белегът бъде наложен, техният характер ще остане чист и непорочен за вечността.“ Testimonies, volume 5, 216.

Изпълнителният съд започва с втория глас от осемнадесета глава на Откровението, който призовава мъже и жени да бягат от Вавилон, а Йеремиа казва: „денят им дойде, времето на тяхното посещение. Гласът на онези, които бягат и се спасяват от земята Вавилонска, за да възвестят в Сион отмъщението на Господа, нашия Бог, отмъщението за Неговия храм. Свикайте стрелците против Вавилон; всички вие, които опъвате лъка, разположете се на стан около него отвсякъде; никой от него да не избяга; въздайте му според делото му; според всичко, което е извършил, сторете нему.“ Нейният съд се изпълнява чрез „стрелците“. Първото споменаване на стрелец в Писанията е във връзка с Исмаил.

И Бог чу гласа на момчето; и ангелът Божий повика Агар от небето и ѝ каза: Какво ти е, Агар? не бой се; защото Бог чу гласа на момчето там, където е. Стани, дигни момчето и го дръж с ръката си; защото ще го направя велик народ. И Бог отвори очите ѝ, и тя видя кладенец с вода; и отиде, напълни меха с вода и даде на момчето да пие. И Бог беше с момчето; и то порасна, засели се в пустинята и стана стрелец с лък. Битие 21:17–20.

„Часът на голямото земетресение“ в Откровение единадесета глава обозначава началото на изпълнителния съд над римската блудница, който започва с предстоящия скоро неделен закон в Съединените щати. В този „час“ „третото горко иде скоро. И седмият ангел затръбни.“ Третото горко е седмата тръба. Именно стрелците на исляма са употребени, за да нанесат Неговия съд върху онези, които налагат белега на папската власт (неделното богослужение) и преследват онези, които поддържат белега на Божията власт (съботното богослужение).

В двадесет и първа глава на Лука Исус, отговаряйки на въпросите на учениците относно разрушението на Ерусалим и храма, представя исторически разказ, който същевременно изобразява и историята на последните дни. Той се позовава на „дните на възмездието“, които бяха съществен пророчески белег на Неговото служение като Месия — белег, който Той посочи в началното обявяване на Своето служение, като прочете пред събранието в Назарет от пророк Исаия. Обявяването в Назарет и откъсът от Исаия представляваха не само Неговото служение, но и вестта на Неговите ученици, и по-специално делото и служението на движението на сто четиридесет и четирите хиляди.

Духът на Господа Бога е върху Мене; защото Господ Ме е помазал да благовестувам на кротките; пратил Ме е да превържа съкрушените по сърце, да проглася свобода на пленниците и отваряне на тъмницата на вързаните; да проглася благоприятната Господня година и деня на възмездието на нашия Бог; да утеша всички, които жалеят; да определя на жалеющите в Сион — да им дам венец вместо пепел, елеи на радост вместо жалост, дреха на хвала вместо унил дух; за да бъдат наречени дъбове на правда, насаждение Господне, за да се прослави Той. И те ще съградят древните развалини, ще издигнат предишните запустения и ще обновят пустите градове, запустенията на много поколения. И чужденци ще стоят и ще пасат стадата ви, и синовете на чужденеца ще бъдат ваши орачи и ваши лозари. А вие ще се наречете свещеници Господни; ще ви наричат служители на нашия Бог; ще ядете богатствата на народите и с тяхната слава ще се хвалите. Вместо срама си ще имате двойно, и вместо безчестие ще се радват в дела си; затова в земята си ще наследят двойно; вечна радост ще бъде за тях. Защото Аз, Господ, обичам правосъдие, мразя грабеж за всеизгаряне; и ще насоча делото им в истина, и ще склуча с тях вечен завет. И потомството им ще бъде познато между народите, и рожбите им — сред племената; всички, които ги видят, ще ги признаят, че са потомство, което Господ е благословил. Ще се радвам много в Господа, душата ми ще се весели в моя Бог; защото Той ме облече в дрехите на спасението, покри ме с мантията на правдата, както младоженец се украсява с накити и както невеста се накичва с бисерите си. Защото както земята произвежда кълна си и както градината прави посятото в нея да поникне, така Господ Бог ще направи да поникнат правда и хвала пред всичките народи. Исаия 61:1–11.

Сто четиридесет и четирите хиляди, които са запечатани в девета глава на Езекиил, са онези, които скърбят за греховете в църквата и в света. „Благоприятната Господня година и денят на възмездието на нашия Бог“ е времето, когато скърбящите в Сион биват утешени и стават „дървета на правда“, за да „прославят Господа“. Те прославят Господа, защото „в онези дни

и в онова време, казва Господ, ще се търси беззаконието на Израил, и няма да го има“. Скърбящите са онези, които са били запечатани, и те са онези, които „ще съградят древните развалини“, които „ще издигнат предишните опустошения“ и които „ще възстановят запустелите градове, опустошенията на много поколения“. Те ще „се нарекат свещеници Господни“, и хората ще ги наричат „служители на нашия Бог“.

Правдата на сто четиридесет и четирите хиляди трябва да „проникне пред всичките народи“, когато те бъдат издигнати като знаме в часа на голямото земетресение. Тяхната правда бива предизвиквана постепенно, защото е „както земята произвежда пъпката си и както градината прави посятото в нея да поникне; така Господ Бог ще направи правда и хвала да прораснат“. Запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди започна с идването на късния дъжд на 1 септември 2001 г. Тогава именно бяха изведени пъпките на земята. Исаия посочва кога пъпките прорастват.

С мярка, когато го изкарваш навън, ще се разправяш с него; Той възпира буйния Си вятър в деня на източния вятър. Затова чрез това беззаконието на Яков ще бъде очистено; и това е целият плод — да се отнеме грехът му; когато направи всички камъни на жертвеника като варовикови камъни, строшени на късове, ашерите и кумирите няма да останат изправени. Исаия 27:8, 9.

В „деня на източния вятър“, който е Неговият „силен вятър“, който Той „удържа“, „разпъпването“ на пъпките ще започне, когато дъждът бъде „отмерен“. „Удържа“ означава възпрян. Когато четирите ветрове бъдат възпрени от четирите ангела от седмата глава на Откровение, започва запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Тогава късният дъжд започва да „поръсва“ умерено, защото думата „мярка“ в стиха означава умереност. В началото на периода на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди късният дъжд е отмерен, а в края на периода е без мярка.

„Великото изливане на Божия Дух, което осветява цялата земя с Неговата слава, няма да дойде, докато не станем просветен народ, който от опит знае какво значи да бъде съработник с Бога. Когато имаме пълно, всеотдайно посвещение на служба на Христос, Бог ще признае това чрез изливане на Своя Дух без мярка; но това няма да стане, докато най-голямата част от църквата не е съработник с Бога. Бог не може да излее Духа Си, когато себелюбието и угаждането на себе си са толкова явно изразени; когато преобладава такъв дух, който, ако бъде изразен с думи, би предал онзи отговор на Каин: „Пазач ли съм аз на брат си?“ Ако истината за това време, ако знаменията, които се съгъстват отвсякъде и свидетелстват, че краят на всичко е близо, не са достатъчни да пробудят спящата енергия на онези, които изповядват, че познават истината, тогава мрак, съразмерен на светлината, която е сияела, ще постигне тези души. Няма дори привидност на извинение за тяхното безразличие, което те ще могат да представят пред Бога в великия ден на последната равностметка. Няма да има причина, която да изтъкнат, защо не са живели, ходили и работили в светлината на свещената истина на Божието слово и така да разкрият пред един помрачен от греха свят чрез своето поведение, своето съчувствие и своята ревност, че силата и действителността на евангелието не биха могли да бъдат оспорени.“ Review and Herald, 21 юли 1896 г.

Изпитателният период на късния дъжд и запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди започва с измърването на изливането на Светия Дух, защото житото и плевелите са достигнали времето на жетвата. Дъждът довежда и двата класа до зрялост, а след това, в края на изпитателния период, житото и плевелите биват отделени, и тогава житото ще „познае от опит какво означава да бъдеш съработник с Бога“. Тогава те ще имат „пълно, всецяло посвещение на служенето на Христос; Бог ще признае този факт чрез изливане на Своя Дух без мярка.“

„Денят на суровия източен вятър“ настъпи на 11 септември 2001 г. и тогава започна спорът на Авакум относно фалшивата вест за мир и безопасност на вестта на късния дъжд, за разлика от вестта, която посочва деня на Божието възмездие. В този момент растенията, както житото, така и плевелите, започнаха да напъпват и да дават плода, който щяха да проявят при съда на скоро идващия неделен закон.

„Отново, тези притчи учат, че след съда не следва никакво изпитателно време. Когато делото на евангелието бъде завършено, незабавно следва разделянето между добрите и злите и участието на всяка група е завинаги определена.“ Христовите притчи, 123.

Едната група се покланя на слънцето в осма глава на Езекиил, а другата получава Божия печат в девета глава на Езекиил. В двадесет и първа глава на Лука Христос посочва сто четиридесет и четирите хиляди и излага знамение, което бележи последното поколение в земната история. Той посочи знака, който християните трябва да разпознаят, за да побегнат от разрушението на Йерусалим.

И когато видите Йерусалим, обкръжен от войски, тогава знайте, че запустението му е наближило. Тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; и които са в средата му, нека излязат вън; и които са по околните места, нека не влизат в него. Защото това са дни на възмездие, за да се изпълни всичко, което е писано. Лука 21:20–22.

Исус посочи „ред подир ред“ още пророчески характеристики на знаменията, защото Неговите думи са записани не само от Лука, но и от Матей и Марк.

И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят. И тъй, когато видите мерзостта на запустението, за която е говорил пророк Даниил, стояща на свящото място, (който чете, нека разбира:) тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините. Матей 24:14–16.

И благовестието трябва първо да бъде проповядвано между всичките народи. А когато ви поведат и ви предадат, не се грижете предварително какво ще говорите, нито го обмисляйте отнапред; но каквото ви бъде дадено в онзи час, това говорете; защото не сте вие, които говорите, а Светият Дух. И брат ще предаде брата на смърт, и баща — сина; и деца ще се надигнат против родителите си и ще причинят да бъдат умъртвени. И ще бъдете мразени от всички поради Моето име; но който устои докрай, той ще бъде спасен. А когато видите мерзостта на запустението, за която говори пророк Даниил, стояща там, където не ѝ е мястото, (който чете, нека разбира,) тогава онези, които са в

Юдея, нека бягат в планините. Марк 13:10–14.

Преди седемте последни язви, които са окончателното и съвършено изпълнение на „дните на възмездие“, да се извърши върху две категории, благовестието на царството трябва да бъде проповядвано и разгласено между всички народи. Вестта на благовестието се дава на народите при скоро предстоящия неделен закон в Съединените щати, когато сто четиридесет и четирите хиляди са издигнати като знаме. „Дните на възмездие“ представляват периода на Изпълнителния съд над блудницата Вавилон, който започва с неделния закон в Съединените щати и завършва, когато Михаил се надигне и човешкото изпитателно време приключи, и Божият гняв се излее в седемте последни язви.

Периодът от време е „часът“, който Марк определя, и „часът“ на „голямото земетресение“, и „часът“, когато десетте царе се съгласяват да дадат своето седмо царство на папството. Когато последната душа е приела евангелието, което се публикува на всички народи, времето на благодатта приключва и Божият гняв се излива без милост. Този период започва с прогласяването на евангелието на всички народи, когато знамето бъде издигнато, и завършва, когато последният човек откликне на евангелската вест, прогласена, проповядвана и публикувана чрез знамето. Този период от време са „дните на възмездие“.

В Лука, двадесет и първа глава, Исус посочва именно тази история, защото определя последното поколение, което няма да умре преди Неговото второ пришествие. Той посочва едно знамение, представено като мерзостта на запуснението, за която е говорил пророк Даниил. Знамението е, когато мерзостта на запуснението застане на „святото място“ и когато „стои, дето не трябва“, което е също и времето, когато Йерусалим е „обкръжен от войски“.

Когато през 66 година Йерусалим бе обкръжен от войски под командването на Цестий, християните в Йерусалим напуснаха града, а Сестра Уайт посочва, че нито един християнин не загинал по време на разрушението, което окончателно завършило през 70 година. Цестий започнал обсада, а след това се оттеглил по привидно неизвестни причини, и християните в града избягали в съгласие с предупреждението, свързано със знака. През 70 година Тит завършил разрушението, като отново наложил обсада. Обсадата на Цестий била началото на това, което се нарича Първата юдейско-римска война, а обсадата и разрушението, извършени от Тит, били краят на Първата юдейско-римска война.

Цялата тази история продължи три години и половина, започна и завърши с обсада, а началото ѝ съдържаше знак за Божия народ. Тази история бе определена от Христос като дните на Божието възмездие, което беше един определен елемент, който Той трябваше да посочи в Своето служение. Тези дни представляват изпълнителния съд над римската блудница, който започва с предстоящия неделен закон и завършва, когато човешкото изпитателно време приключи. В началото на изпълнителния съд над вавилонската блудница сто четиридесет и четирите хиляди са издигнати като знаме, което е знак. Когато Божието друго стадо види знака, то трябва да побегне от Вавилон, чието разрушение бе предобразено от разрушението на Ерусалим.

Ще продължим да разглеждаме двадесет и първа глава от Евангелието според Лука в следващата статия.